



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. P.**
zastoupen JUDr. Emilem Fleglem, advokátem sídlem 106 00 Praha,
K Chaloupkám 3170/2

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlím 702 18 Ostrava, 28. října 117

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2018 č. j. MSK 166769/2017, o
přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Frenštát pod Radhoštěm ze dne 23. 10. 2017 č. j. OD/17258-2016/3732-2016/kvran o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), a to tak, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo změněno, že část věty byla vypuštěna a nahrazena větou „Podle ust. § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se obviněnému M. P. ukládá povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáním přestupku paušální částkou ve výši 1 000 Kč, kterou stanoví vyhláška Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., ve znění vyhl. č. 112/2017 Sb. Změna rozhodnutí správního orgánu I. stupně spočívala rovněž ve snížení uložené pokuty z částky 3 000 Kč na 2 500 Kč a ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.
2. Žalobce namítal, že před testováním na konzumaci alkoholu i po celou dobu jeho průběhu kouřil a nebyl policisty upozorněn, že kouřit nemá. Proto v důsledku kouření došlo k nepřesnému měření. Měření bylo provedeno nesprávně v rozporu s Pracovním postupem č. 114-MP-C008-08-metodika měření alkoholu v dechu, kterou vydal Český metrologický institut. Vyslovil rovněž nesouhlas s hodnocením výpovědi policistů ohledně skutečnosti, zda v průběhu měření kouřil. Závěr správních orgánů stojí dle jeho názoru v rovině jeho tvrzení proti tvrzení svědka Š. Namítal rovněž, že policisté prokázali neznalost postupu měření přístrojem Dräger, přičemž argumentoval tvrzením, že policista K. vypověděl, že časový odstup dechové zkoušky od kouření není nijak daný, takže to neřeší, přičemž podle metodiky měření alkoholu v dechu je testování osoby možné až po uplynutí nejméně 3 minut od skončení kouření. Zásadními rozpory a neznalostí postupu provádění dechové zkoušky ze strany policistů, jež vyplynuly z jejich výpovědí, se žalovaný záměrně nezabýval.
3. Žalobce rovněž namítal absenci zavinění. Závěry žalovaného k otázce zavinění považuje za nepřezkoumatelné, neboť neuvedl, na základě jakých konkrétních okolností měl a mohl vědět, že ještě bude pod vlivem alkoholu. Žalobce v této souvislosti citoval obsáhle z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 105/2010-96 ze dne 12. 5. 2011 a z nálezů Ústavního soudu IV. ÚS 3159/15. Dle jeho názoru žalovaný nepředestřel žádné relevantní úvahy, na jejichž základě dospěl k závěru o nedbalostním zavinění. Žalobce poznamenal, že cítil-li se střízlivý, žádné účinky alkoholu na sobě nepozoroval, měl za to, že od konzumace uběhla již taková doba, že nemůže pod jeho vlivem (čemuž bagatelní hodnota naměřené hladiny alkoholu 0,06 promile plně odpovídá) a nadto si provedl test na alkohol komerčně dostupným alкотesterem, který vyšel negativně, pak se tedy mohl přiměřeně domnívat, že pod vlivem alkoholu není.
4. Žalobce dále namítal, že není naplněn materiální znak přestupku. Uvedl pouze obecnou tézi o škodlivosti alkoholu za volantem, aniž se zabýval konkrétní naměřenou hladinou alkoholu v dechu. Odůvodnění v napadeném rozhodnutí nijak nerozlišuje mezi hladinou alkoholu 0,01 promile a 4 promile. Vyslovil úvahu, že jestliže by hladina alkoholu 0,06 promile alkoholu v dechu představovala „nebezpečný druh protiprávního jednání“, je těžko vysvětlitelné, jak může být tolerance alkoholu u řidičů v jednotlivých evropských zemích, které označil, 0,5 promile, resp. 0,8 promile. Je-li v řadě západních zemí, povolena osminásobná a vyšší hladina alkoholu, než jaká mu byla naměřena, pak takové jednání zjevně postrádá společenskou nebezpečnost.

5. Žalobce žalovanému rovněž vytkl, že neprovedl důkaz znaleckým posudkem, který si nechal vyhotovit a zaslal jej správnímu orgánu v podání ze dne 27. 9. 2017, doručeného dle evidenčního systému České pošty 2. 10. 2017. V tomto znaleckém posudku znalec ovlivnění obviněného alkoholem vyvrátil. Správní orgán tento posudek zcela ignoroval, v napadeném rozhodnutí se s ním nijak nevypořádal, aniž tento postup odůvodnil.
6. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K jednotlivým žalobním námitkám zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť tyto jsou pouze opakováním námitek vznesených již v průběhu řízení, s nimiž se správní orgány řádně vypořádaly. Žalovaný doplnil, že vzhledem k tomu, jak standardně probíhá silniční kontrola, kdy jsou nejprve provedeny takové úkony jako výzva k předložení dokladů potřebných k řízení motorového vozidla, kontrola těchto dokladů, lustrace řidiče a vozidla apod. a teprve poté je řidič vyzván k dechové zkoušce, je v podstatě vyloučeno, aby od ukončení případného kouření za jízdy uplynuly méně než 3 minuty. Pokud jde o tvrzené kouření v průběhu dechové zkoušky, pak svědeckými výpověďmi byla tato verze žalobce vznesená v průběhu řízení, vyvrácena. Žalovaný současně citoval pasáž z části šesté – pracovní postup při měření z Pracovního postupu ČMI. Ve vztahu k zavinění odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž je citován názor Nejvyššího správního soudu z usnesení č. j. 5 As 126/2011 o tom, že uplyne-li od konzumace alkoholu doba kratší než 24 hodin (přičemž žalobce doznal vypít čtyř desetistupňových piv v době cca 6 až 7 hodin před jízdou), pak není řidič oprávněn spoléhat na to, že u něj alkohol nebude zjištěn a je zde dáno nedbalostní zavinění přestupku. V opačném případě by totiž - zvláště u nízkých prokázaných hodnot alkoholu – byl přestupek prakticky neprokazatelný, neboť tvrzení obviněného o době, množství a druhu požitého alkoholu není nijak objektivně ověřitelné; proto má žalovaný za to, že z něj nelze bez dalšího vycházet. Naopak výsledek měření ověřeným analyzátozem alkoholu v dechu je zcela objektivní, a jestliže žalobci byla naměřena určitá nenulová hodnota alkoholu v krvi, a současně doznal konzumaci alkoholu v relativně krátké době před jízdou, znamená to, že nezachoval nezbytnou opatrnost s ohledem na časový odstup řízení vozidla ve vztahu k předchozímu požívání alkoholu, a tudíž zavinil přestupek z nevědomé nedbalosti. Žalovaný dále uvedl, že každé jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, běžně naplňuje i znaky materiální. Pouze ve výjimečných případech, vyskytnou-li se zvláštní okolnosti, nebude materiální znak naplněn. Samotná skutečnost, že výsledná prokázaná hodnota alkoholu je nízká, nesnižuje závažnost přestupku natolik, aby se nejednalo o protiprávní jednání. Žalobce řídil osobní motorové vozidlo sice v nočních hodinách, nicméně po silnici I. třídy, a to v obci. Žalovaný absenci materiálního znaku neshledává, neboť v dané věci žádné mimořádné okolnosti nenachází. K tvrzení o doručení znaleckého posudku se městský úřad vyjádřil sdělením ze dne 2. 7. 2018, v němž na dotaz žalovaného sdělil, že žádný takový posudek mu doručen nebyl, což bylo ověřeno i na podatelně úřadu. Ostatně žalobce žádný posudek nepřikládá ani k žalobě. Je tedy otázka, zda takový posudek vůbec existuje.
7. Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen s.ř.s.), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání.
8. Ze správních spisů zjistil krajský soud následující skutečnosti.

9. Správnímu orgánu I. stupně byl 8. 8. 2016 oznámen Policií ČR, obvodním oddělením Frenštát p. Radhoštěm přestupek, kterého se měl dopustit žalobce tím, že dne 27. 7. 2016 v 2.20 hodin ve Frenštátě pod Radhoštěm, na ulici Pod Šenkem, na silnici I/58 v blízkosti Penny marketu byl kontrolován policejní hlídkou, ve vozidle tovární značky Ford Focus DAWFYDA, RZ X a po provedené orientační dechové zkoušce přístrojem Dräger na alkohol nadýchal dne 27. 7. 2016 v 2.25 hodin hodnotu 0,30 promile a v 2.35 hodin 0,30 promile. Součástí spisu je úřední záznam policisty pprap. Bc. T. Š., který kromě výše uvedeného zaznamenal, že žalobce s naměřenými hodnotami souhlasil, nežádal odběr krve či moči, další jízda mu byla zakázána. Na vysvětlenou měl uvést, že 26. 7. 2016 v době 19.00 – 20.00 hodin požil čtyři 0,5 l desetistupňového piva. Ve spise je listina označená jako vyjádření osoby s naměřenou hodnotou alkoholu s datem 27. 7. 2016, který koresponduje s údaji uvedenými v úředním záznamu. Listinu – vyjádření osoby s naměřenou hodnotou alkoholu žalobce podepsal a souhlasil s naměřenými hodnotami. Spis obsahuje rovněž fotografie předmětného alкотesteru Dräger s naměřenými hodnotami, protokol o zkoušce č. 16/SV-590.1/2 alкотesteru Dräger 7410 ze dne 1. 6. 2016, jímž byla provedena dechová zkouška, podle něhož přístroj vyhovoval a další kalibrace byla stanovena 30. 11. 2016. Ve spise je rovněž ověřovací list č. 7051-OL-D1898-15 o kalibraci analyzátoru alkoholu v dechu, typ Alcotest 7410, Dräger, výrobní číslo ARSK-0116, jímž bylo u žalobce provedeno odborné měření na přítomnost alkoholu v dechu. Ověření bylo provedeno dne 9. 12. 2015 s platností do 10. 12. 2016, protokol dechové zkoušky, podle něhož 27. 7. 2016 v 2.25 hodin bylo přístrojem Dräger, výrobní číslo ARSK-0116 pod číslem zkoušky 21567 naměřeno 0,3 promile a ve 2.35 hodin pod číslem zkoušky 21568 0,30 promile. S těmito údaji korespondují i fotografie pořízené Policií ČR při silniční kontrole zachycující přístroj Dräger s naměřenou hodnotou 0,30 promile. V průběhu správního řízení byli vyslechnuti policisté L.K. a Bc. T. Š. Co se týká zjištění z výpovědí těchto svědků, krajský soud odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť tam uvedená zjištění korespondují s obsahem spisu a jsou správná, přičemž rozhodnutí správního orgánu I. stupně tvoří nedílný celek s rozhodnutím žalovaného.
10. Žalobci byla dána možnost, aby se k provedeným důkazům a k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřil. Učinil tak u jednání 11. 10. 2017. Žalobce žádné další důkazy nenavrhoval.
11. Dne 23. 10. 2017 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným spácháním předmětného přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu porušením § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona tím, že dne 27. 7. 2016 kolem 2.20 hodin ve Frenštátě pod Radhoštěm, na ulici Pod Šenkem, na silnici I/58 v blízkosti Penny marketu řídil vozidlo Ford Focus, RZ X bezprostředně po předchozím požití alkoholu nebo v takové době po jeho požití, kdy ještě byl pod jeho vlivem, když mu jako nejnižší prokazatelná hodnota bylo zjištěno 0,06 promile alkoholu v krvi. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím, přičemž částečně rozhodnutí změnil, a to ve výroku o uložení povinnosti nahradit náklady řízení spojené s projednáním přestupků, ve věci samé pak snížil uloženou pokutu z částky 3 000 Kč na 2 500 Kč a ve zbytku napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

12. Podle ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky; v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem.
13. Krajský soud předně připomíná závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 59/2010-78 ze dne 21. 9. 2010, podle něhož v České republice platila a platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel. Prokáže-li správní orgán právně konformním způsobem přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholického nápoje, jsou (za dalších předpokladů) naplněny znaky skutkové podstaty přestupku dle § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud odkazuje rovněž na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 5 As 24/2009-65, v němž učinil závěr, že „Jakákoli naměřená hodnota vyšší než 0, nasvědčuje výskytu určitého množství alkoholu v organismu. Z tohoto pohledu je tedy třeba každý takový výsledek dechové zkoušky považovat za pozitivní, přičemž i minimální hodnota alkoholu v dechu řidiče naměřená při dechové zkoušce vznáší pochybnosti o tom, zdali tento řidič před řízením motorového vozidla nepožil alkoholický nápoj a nebyl při řízení vozidla pod jeho vlivem“. V rozhodnutí č. j. 7 As 105/2010-96 Nejvyšší správní soud konstatoval, že uvedený způsob posuzování vychází ze zásady tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel, která v České republice platí a podle níž je jakékoliv množství alkoholu z požití alkoholických nápojů způsobitelné k tomu, aby jím byl řidič při řízení ovlivněn. V jejím důsledku lze rozlišit pouze dvě kategorie naměřených hodnot alkoholu u osob řídících vozidlo nebo jedoucích na zvířeti ve smyslu zákona o silničním provozu, hodnoty nulové a nenulové. Zákonodárce žádným způsobem nekonstruuje třetí kategorii, která by zahrnovala naměřené hodnoty nízké až bagatelní, ani neumožňuje odvození jejich existence z platných právních předpisů, konec citace.
14. V posuzované věci vyplynulo ze správního spisu, že policisté opakovaně provedli u žalobce dechovou zkoušku kalibrovaným analyzátozem alkoholu v dechu s výsledkem v čase 2.25 hodin 0,3 g/kg a v čase 2.35 hodin 0,30 g/kg. Mezi naměřenými hodnotami není rozdíl větší, než 10 %, lze tedy konstatovat, že druhá dechová zkouška verifikovala první. Z měření časově bližšího době řízení se pro stanovení minimální možné hodnoty alkoholu odečítá odchylka – 0,24 g/kg ve prospěch obviněného, která zahrnuje vliv nepřesnosti měření a přepočtový faktor, tedy výsledná prokazatelná hodnota alkoholu v krvi je 0,06 g/kg. Tato hodnota prokazuje, že žalobce v krvi alkohol měl i v čase po řízení motorového vozidla, a tedy tím spíše v čase, kdy vozidlo řídil. Souhlasit nelze s tvrzením žalobce, že mohlo dojít k ovlivnění dechových testů tím, že kouřil. Toto tvrzení je v rozporu s výpovědí svědka Š. Z ní bylo zjištěno, že žalobce určitě nekouřil, on sám viděl, že nekouří, navíc byl poučen, že v průběhu dechové zkoušky nesmí kouřit. Svědek měl žalobce stále pod kontrolou z důvodu případného zazmatkování řidiče. Z výpovědi druhého policisty svědka K. bylo zjištěno, že v průběhu dechové zkoušky žalobce rozhodně nekouřil. K druhé dechové zkoušce s cigaretou nepřišel. Zdali žalobce kouřil u auta, nevěděl. Určitě ovšem nedýchal s cigaretou. Pokud by přišel s cigaretou, vyzval by jej,

aby cigaretu uhasil a potom by ho vyzval k dechové zkoušce. Ve shodě s žalovaným ani krajský soud neshledává ve výpovědích svědků zásadní rozpory. Svědek Š. zcela jednoznačně potvrdil, že žalobce určitě nekouřil, měl jej stále pod kontrolou. Rovněž svědek K. potvrdil, že ani u první, ani u druhé dechové zkoušky žalobce nekouřil, ale již s jistotou nedokázal potvrdit, že nekouřil u vozidla mezi oběma zkouškami. Nicméně svědek Š. zcela jednoznačně potvrdil, že žalobce mezi oběma zkouškami nekouřil. Ve shodě s žalovaným soud rovněž zastává názor, že i pokud by bylo odhlédnuto od výpovědi svědka K., bylo výpovědi svědka Š. zcela jednoznačně prokázáno, že žalobce nekouřil. I soud považuje výpověď svědka Š. za pravdivou a věrohodnou z důvodů, které žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl na str. 7. S těmito závěry se soud ztotožňuje, a proto na ně odkazuje. Za tohoto stavu je pak irrelevantní zjištění z výpovědi svědka K., že časový odstup dechové zkoušky od kouření není nijak daný, takže to neřeší. Za zjištěného skutkového stavu nebylo potřeba, aby správní orgány přikročily k provedení dalších důkazů. Co se týče tvrzení o doručení znaleckého posudku správnímu orgánu, pak shodně s žalovaným soud zastává názor, že provedeným šetřením u správního orgánu I. stupně bylo zjištěno, že žádný znalecký posudek k případu žalobce na úřad nebyl doručen. Žalobce žádný posudek soudu nezaslal ani s žalobou, ani na výzvu soudu. Jeho tvrzení, že jím nedisponuje a že jej zasílal již správnímu orgánu I. stupně, soud považuje za účelové. Žalobci nic nebránilo v tom, aby se znovu obrátil na zpracovatele posudku a požádal jej o doručení jeho stejnopisu. Všechny tyto okolnosti spíše svědčí pro závěr, že žalobcem tvrzený posudek neexistuje.

15. Společenská škodlivost žalobcova jednání v posuzovaném případě spočívala v ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, a to v důsledku řízení vozidla pod vlivem alkoholu. Zákonodárce tím, že v § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu zakotvil nulovou toleranci hladiny alkoholu při řízení vozidla, zároveň definoval zájem společnosti na tom, aby řidiči neřídili vozidla pod vlivem alkoholu. Jednání v rozporu s touto povinností je potenciálně způsobilé ohrozit bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Každé porušení této povinnosti je nutné považovat za společensky škodlivé, a tudíž naplňující materiální stránku správního deliktu. Námitka žalobce, že materiální stránka přestupku nebyla splněna, není důvodná. Soud souhlasí s žalovaným, že samotná skutečnost, že výsledná prokázaná hodnota alkoholu je nízká, nesnižuje závažnost přestupku natolik, aby se nejednalo o protiprávní jednání. Nebyly zjištěny žádné mimořádné okolnosti pro takovýto závěr. Při úvaze, byl-li spáchán přestupek podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu z hlediska zavinění postačí, dopustil-li se řidič takového jednání alespoň v nevědomé nedbalosti. Krajský soud v těchto souvislostech odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 56/2011-79 a také na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 126/2011-59, z něhož v napadeném rozhodnutí citoval žalovaný a z této judikatury Nejvyššího správního soudu také vycházel ve svých závěrech. Jestliže žalobce uvedl, že vypil čtyři desetistupňová piva v době cca 6 – 7 hodin před jízdou, pak ve světle výše uvedené judikatury, nebyl oprávněn spoléhat se na to, že alkohol u něho nebude zjištěn. Pokud tak usuzoval, nelze než jeho jednání označit za nedbalostní. S ohledem na shora uvedené soud neshledal důvodnou žalobní námitku žalobce, že u jeho jednání chybí zavinění.
16. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.
17. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

18. O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30.09.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně